

مقالات: تسلیم نقشه و اسرار مربوط به سیاست داخلی یا خارجی کشور به افراد فاقد صلاحیت - بخش اول - تحلیل جرم

پدیدآورنده (ها) : حبیب زاده، محمد جعفر؛ هوشیار، مهدی

حقوق :: نشریه قضاوت :: آذر و دی ۱۳۸۷ - شماره ۵۴

صفحات : از ۵۶ تا ۵۷

آدرس ثابت : <https://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/827509>

تاریخ دانلود : ۱۴۰۳/۱۱/۱۶

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

- شرایط تشکیل عقد نکاح: مقایسه بین حقوق ایران و فرانسه و فقه اسلامی: موانع اجتماعی نکاح
- قواعد عمومی «خيارات» از نگاه فقه امامیه و حقوق موضوعه ایران
- راهکارهای اساسی حل مسئله نشوز و شقاق زوجین در قرآن و حدیث
- بررسی تطبیقی نقش روبه قضایی در تحقق امنیت قضایی و اقتصادی در حقوق ایران و مصر
- مستشرقان و تأثیرپذیری قرآن از فرهنگ زمانه
- فلسفه عدّه طلاق از منظر مفسران فریقین
- نفقه ی زوجه در فقه امامیه، حقوق ایران و فرانسه
- سن تکلیف: آیا سن تکلیف ۹ سالگی و ۱۵ سالگی است؟
- بررسی فقهی و حقوقی نشوز زوجه و زوج (۱)
- تحول موضوعات و پویایی علم فقه
- مسئله اصالت در تفسیر حقوق بشر؛ بازخوانی انتقادی نگاه اسلام گرایانه محمد غزالی به اصول اعلامیه حقوق بشر
- بررسی تطبیقی «تفسیر متن» از دیدگاه هرمنوتیک و اصول فقه

تسلیم نقشه و اسرار مربوط به سیاست داخلی یا خارجی کشور به افراد فاقد صلاحیت - بخش اول

تحلیل جرم

محمد جعفر حبیبزاده . مهدی هوشیار

چکیده

جرم تسلیم نقشه، اسرار، اسناد و تصمیمات راجع به سیاست داخلی یا خارجی کشور از مصادیق جرم جاسوسی است که در ماده ۵۰۱ قانون مجازات اسلامی مورد حکم قانونگذار قرار گرفته است. در این تحقیق که به شیوه تحلیلی، توصیفی صورت گرفته است با شیوه رایج در حقوق جزای اختصاصی به تحلیل این جرم پرداخته ایم. ابتدا رکن مادی جرم و عناصر آن مورد بررسی قرار گرفته است. رفتار مجرمانه در این جرم مرکب بوده (جمع آوری و تسلیم اطلاعات) که به صورت فعل مثبت مادی است و از طریق ارائه و تسلیم نقشه‌ها یا اسرار یا اسناد و تصمیمات راجع به سیاست داخلی یا خارجی کشور به افراد فاقد صلاحیت یا مطلع ساختن افراد فاقد صلاحیت از مفاد آن اسناد و تصمیمات واقع می‌شود. از لحاظ نتیجه مجرمانه، جرم مذکور جرمی مطلق بوده و صرف ارتکاب رفتار مجرمانه (جمع آوری و تسلیم اطلاعات) موجب تحقق جرم می‌شود. در رکن

روانی، مرتکب علاوه بر سوء نیت عام (قصد جمع آوری اطلاعات و تسلیم آن به افراد فاقد صلاحیت) باید علم به مجرمانه بودن اسناد و تصمیمات و علم بر عده صلاحیت افرادی که آنها را از مفاد اسناد مطلع می‌کند، نیز داشته باشد.

واژگان کلیدی: جاسوسی، تسلیم نقشه و اسرار، سیاست داخلی و خارجی کشور

۱. مقدمه

جاسوسی از جرایم علیه امنیت کشور است. به لحاظ اینکه در

دوران قدیم استفاده از وسایل مدرن و مجهز به دلیل ابتدایی بودن جوامع امکان پذیر نبوده، رفتار مجرمانه این جرم در حد ساده و ابتدایی واقع می‌شده است. در دوران اسلامی و از زمانی که پیامبر (ص) اولین پایه های حکومت اسلامی را در مدینه بنیان نهاد، مبارزه با جرمی از قبیل جاسوسی از دو جهت ضرورت پیدا نمود: ز یک سو اطلاع به امور پنهانی و توطئه های دشمنان اسلام از مهمترین وسایل حفظ حکومت اسلامی به شمار می رفت و از طریق خشتی شدن نوظنه های دشمنان اسلام و اطلاع از نقشه های آنها، دفاع از مرز و بوم اسلامی تأمین می شد. از سوی دیگر حفظ اسرار و ممانعت از دسترسی دشمنان به آنها در تاریخ اسلام اهمیت ویژه ای داشت. زیرا دشمن با اطلاع از این اسرار به سهولت قادر می شد با کشور اسلامی مبارزه و مقابله نماید. در صورتیکه کسی این اسرار را در اختیار دشمن قرار می داد و از طریق جاسوسی و خیانت، وسیله تسلط دشمنان

اعدام بود. اولین نشانه های مکتوب تاریخ ایران باستان در زمینه امور کیفری کتیبه های داریوش پادشاه هخامنشی است که در آن، وقایع مربوط به شورش ها و طغیان گروه هایی از یانغان و جریان دستگیری و مجازات آنها حکایت شده است. در این زمان، خیانت به وطن، تجاوز به حرمت کاخ و بی ادبی نسبت به خاندان سلطنت، کیفر مرگ داشت (ساریخانی، جاسوسی و خیانت به کشور) (۶۹). در زمان ساسانیان برای جدگیری از هر گونه اقدام علیه دین و حکومت و بر ضد منافع و مصالح طبقه حاکم، مقررات سخت و شدیدی وجود داشت. در این دوره جرایمی از قبیل جاسوسی و خیانت به کشور که علیه پادشاه یا حکومت صورت می گرفت، با مجازات اعدام توأم با شکنجه و آزار شدید بدنی مانند بریدن بینی و گوش، منته کردن، به چهار میخ کشیدن و نظایر آن همراه بود (آرتورکوستان، ایران در زمان ساسانیان (۲۳۳). به طور کلی تا قبل از مشروطیت در ایران، جاسوسی به عنوان جرم وجود داشته است؛ منتهی اینکه جزو کدام دسته از جرایم بوده، معهود نیست و در نتیجه شخص جاسوس را در معرض مجازات های شدید قرار نمی داد (اسلامی، جرم سیاسی و مطالعه تطبیقی (۱۵). با اینکه جاسوسی از زمان های گذشته وجود داشته و جاسوس را در معرض مجازاتی سخت قرار می داده اند. معیناً قانون خاصی در زمینه جرم جاسوس وجود نداشته است و از نظر دادرسی و تعیین مجازات، شاه اختیار مطلق داشته و می توانست افراد را مطابق سلیقه خود به انواع مجازاتی که می خواسته، محکوم کند. در مورد اشخاصی که منته به خیانت و جاسوسی می گشتند، مجازات اعدام در نظر گرفته شده بود (صناعی، جزای عمومی (۷۹). حتی نخواستن اجرای مجازات در مورد چنین اشخاصی مخفف بوده و به شکل خیلی شدیدی تخفیف می یافت.

در سال ۱۳۰۴ ق.م.ش، اولین قانون کیفری، در ایران به تصویب رسید. تدوین که سال اولین مجازات عمومی در این سال با اکثر گرفتن این قانون فرانسه که در سال ۱۷۹۱ تصویب رسید. حکم جاسوسی را در ماده ۶۳ و ۶۸ قانون وضع شده، در سال ۱۳۱۸ نیز به موجب مواد ۳۱۳، ۳۱۴ و ۳۱۵ قانون دادرسی کیفر ارتش، قوانین احکام جاسوسی در زمان جنگ و ارتکاب جاسوسی را تخفیف نصیب از پیش بینی کرد. از پیروزی قلمب ساسانی ایران و با نظر به طلاق و تغییر در نظام سیاسی، مبنی بر تأیید رعایت موازین ملی در تدوین قوانین، مقررات جرم جاسوسی، ابتدا در قانون مجازات اسلامی (تعزیرات) مصوب ۱۸ مرداد ماه سال ۱۳۳۲، طی مواد ۵، ۶، ۷، ۸ و ۹، گنجانده شد و مواد ۳۱۳، ۳۱۴ و ۳۱۵ قانون دادرسی کیفر رسی مصوب سال ۱۳۱۸ تکمیل کننده قوت خود باقی مانده. این دو قانون تا این اواخر منبع اصلی احکام

در سال ۱۳۰۴ ه.ش، اولین قانون مدون کیفری، در ایران به تصویب رسید. تدوین کنندگان قانون مجازات عمومی در این سال با اکثر گرفتن از قانون جزای فرانسه که در سال ۱۸۱۰ به تصویب رسیده بود، احکام جاسوسی را در مواد ۶۳، ۶۷ و ۶۸ قانون وضع کردند

بر حکومت اسلامی را فراهم می نمود. مستوجب کیفر بود (ساریخانی، جاسوسی (۱۳۰). با مطالعه منابع تاریخی اینگونه دریافت می شود که قدیمی ترین دولتی که روی کار آمده، دولت سومر است که در حدود شش هزار سال قبل در نواحی جنوبی بین النهرین مستقر گردید. سومری ها سه چیز در زندگی بشر داخل کرده اند: «اختراع خط میخی که اهمیت زیادی برای ترقی عالم دارد، وضع قوانینی که پایه گذار قوانین حمورابی بوده است و علوم و صنایعی که از آنجا شروع و به عالم متمدن انتقال یافت» (محسنی، جزای عمومی / ۱۳۹). آنچه بیش از همه در قانونگذاری دنیای قدیم موثر بوده، همان مجموعه قوانین حمورابی است. با مراجعه به این قانون مشاهده می شود در زمینه جرایم علیه مصالح عمومی به جرم جاسوسی اشاره نشده است. فقط در ماده ۱۰۹، به جرم توطئه علیه پادشاه اشاره شده و مجازات اعدام برای آن در نظر گرفته شده است (آشوری، عدالت کیفری (۱۶۶). از مطالعه تاریخ چنین استنتاج می شود که تشابه بسیاری بین قوانین ایران باستان و قوانین حمورابی وجود دارد. در این دوره جرایم به سه نوع تقسیم می شده است: ۱- جرایم مذهبی ۲- جرایم علیه شاه و خانواده او ۳- جرایم عمومی. مجازات جرایم نوع اول و دوم بسیار شدید و در غالب موارد اعدام بوده و مجازات جرایم نوع سوم به نسبت جرم ارتکابی متفاوت بوده: معمولاً مجازات سخت بدنی یا اعدام اعمال می شده است (آرتورکوستان، ایران در زمان ساسانیان (۳۱۸). در این

دوره عصر جرم جاسوسی و خیانت به کشور به عنوان جرایم قابل مجازات وجود داشته است. یکی از نویسندگان می نویسد: «در مورد خیانت به شاهنشاه، با کشور معمول بوده که مقصر را به پایتخت آورده و گوش و بینی و ز بریده و بعد از گرداندن در شهر و نشان دادن او به مردم پایتخت و او را دوباره به شهرستانی که محل ارتکاب خیانت بوده می بردند و اعدامش می کردند» (اشرف احمدی، قانون و دادگستری در شاهنشاهی ایران باستان (۶۳). از زمان مادها، سبکی ها و پارتها مدرن در دست نیست. مادها دارای تشکلات وسیع و منظمی نبودند و چون در زمینه های حقوقی و دادگستری ضعیف بودند، لذا طبقه بندی جرایم نیز وجود نداشته است. در زمان سبکی ها و پارتها نیز حکومت مملوک الفلویایی بوده و دولت مرکزی قادر به تنظیم و اجرای قوانین یکسان برای تمام کشور نبوده است. در عهد هخامنشیان نیز، بسیار سخت بوده و مجازات خاندان به دین و شاه معمولاً

امروزه تفکیک بین خیانت (از طرف تبعه) و جاسوسی (از طرف غیر تبعه) در نظام‌های کیفری از بین رفته است. و نیز عدم ارائه تعریف قانونی از جاسوسی؛ در مقررات اغلب کشورها مصداق جاسوسی احصاء شده است و برای هر یک از مراحل مذکور «مرحله تهیه و جمع‌آوری اطلاعات و اخبار و اسناد - مرحله تسلیم اطلاعات و اسناد به دشمن». جرم انگاری شده است. برای مثال در ماده ۳۱۳ قانون دادرسی کیفر ارتش مصوب ۱۳۱۸ آمده بود: «اشخاص مشروحه زیر جاسوس شناخته می‌شوند:

۱- هر کسی که برای بدست آوردن اسناد یا اطلاعاتی به نفع دشمن به یک قطعه یا مکان مستحکم یا پاسگاه یا هر بنگاه نظامی یا استحکامات و اردوگاهها یا منزلگاههای ارتش داخل شده باشد. ۲- هر کس که برای دشمن اسناد یا اطلاعاتی بدست آورد که ممکن است نسبت به عملیات ارتش یا نسبت به تامین قلاخ یا امکانه مستحکم یا پاسگاهها یا

جاسوسی در اصطلاح کسی است که اخبار و اطلاعات کسی یا موسسه‌ای یا کشوری را مخفیانه گردآوری و به شخص یا موسسه یا کشور دیگر تسلیم و اطلاع می‌دهد

بنگاه‌های نظامی مضر باشد. ۳- هر کس که جاسوسان یا افراد دشمن را که برای اکتشافات مأمور شده باشند عمداً مخفی نموده یا سبب اختفای آنها گردد. ۴- هر کس که اسرار نظامی یا سیاسی یا مفاتیح رمز را برخلاف مصالح کشور به اجنبی تسلیم نماید». همچنین در مواد ۳۱۴ و ۳۱۵ ق.د.ک.ا. بعضی اقدامات مشمول عنوان جاسوسی جرم شناخته شده است که در مجموع ملاحظه می‌شود: هر مرحله (خواه مرحله جمع‌آوری و خواه مرحله تسلیم) به طور مستقل به عنوان جاسوسی شناخته شده است و الزاماً هر دو مرحله نباید توأمان با هم تحقق پیدا کنند.

در حقوق فرانسه نیز هر یک از مراحل جمع‌آوری اطلاعات و تسلیم آنها به دولت خارجی به طور جداگانه جرم انگاری شده است (مرکز مطالعات توسعه قضایی، قانون مجازات فرانسه/ ۲۷۶). به این نکته باید توجه شود که صرف تهیه اطلاعات و اخبار همواره ممکن است جاسوسی نباشد، زیرا ممکن است مرتکب با انگیزه وطن پرستی و علاقه نسبت به کشورش اطلاعاتی بدست آورد و قصدش آگاه کردن مردم یا مقامات مسئول از حوادث اطراف خود باشد (شامبیاتی، جزای اختصاصی/ ۱۱۲). لذا در بعضی کشورها مرحله مقدماتی را جاسوسی نمی‌دانند؛ زیرا ممکن است منجر به مرحله دوم یعنی تسلیم به دشمن نگردد. به طور کلی برای تبیین این موضوع دو تئوری وجود دارد: تئوری ذهنی و تئوری عینی. طبق تئوری اول، صرف جمع‌آوری اطلاعات به قصد تسلیم آن به طرف خارجی (فاقد صلاحیت) برای تحقق جرم کافی است و نیازی به تحقق مرحله دوم (تسلیم اطلاعات یا اسناد) نیست. به نظر می‌رسد این تئوری دایره شمول موضوع را بیش از حد توسعه داده و با قاعده تفسیر مضیق نصوص کیفری همخوانی ندارد. هر چند در بعضی معاهدات بین المللی و قطعنامه‌ها در تعریف جاسوس از این تئوری پیروی شده است. از جمله در ماده ۲۹ کنفدراسیون چهاردهم لاهه در مورد قوانین و عرف جنگ‌های زمینی (۱۹۰۷/۱۱۸) آمده است: «جاسوسی در مورد اقدامات کسی صدق می‌کند که به صورت مخفی و تحت پوشش غیر واقعی اخبار و اطلاعات را در مناطق جنگی به قصد رساندن به دشمن جمع‌آوری می‌کند».

◆ ادامه این مقاله را در شماره بعد ماهنامه بخوانید

از جمع‌آوری و تملک اطلاعات و تعلیمات اسناد قابل استفاده یک کشور خارجی بر ضد امنیت خارجی کشور دیگر. از نظر ایشان جاسوسی در معنای وسیع کلمه دو مرحله دارد: اقدامات مقدماتی که عبارت است از تفحص و تحصیل اطلاعات مخفی. دوم: عملیات اجرایی که ایجاد ارتباط و رساندن اطلاعات جمع‌آوری شده به دیگران است. مرحله اول ممکن است همراه با قصد جاسوسی نباشد و مرتکب به لحاظ کنجکاوی یا بی احتیاطی و غفلت، اطلاعاتی را جمع‌آوری کرده باشد تا بتواند در اختیار ملت خود قرار دهد. اما مرحله دوم

یعنی ارائه اطلاعات به خارجی‌ان، کاشف از اراده و قصد او بر آگاه کردن دیگران از اسرار کشور است. به این لحاظ چون تسلیم اطلاعات به کشور خارجی ملازمه با تجسس دارد، می‌توان گفت جاسوسی به منظور تسلیم اسناد به دیگران نوعی خیانت است (گارو، مطالعات نظری و عملی در حقوق جزا/ ۷۱۴). به

عبارت دیگر دسته اول شامل اقدامات تفتیشی و اکتشافی است و ممیز جاسوسی است و دسته دوم (خیانت) شامل عملیات تسلیمی است که ممیز خیانت یا حق ناشناسی است. اما هر دو مرحله حقیقتاً زنجیر اقدامات مجرمانه است و آن کسی که امروز جاسوسی می‌کند، فردا خائن است و لذا جاسوسی مقدمه خیانت است؛ تا آنجا که در مرحله مقدماتی قرار دارد جاسوسی است و وقتی اطلاعات را تسلیم می‌کند خائن است (گارو، مطالعات نظری و عملی در حقوق جزا/ ۱۱۲). حقوق‌دانان داخلی نیز تعاریفی از جاسوس یا جاسوسی ارائه داده‌اند. در یک تعریف آمده است: «جاسوسی در اصطلاح کسی است که اخبار و اطلاعات کسی یا موسسه‌ای یا کشوری را مخفیانه گردآوری و به شخص یا موسسه یا کشور دیگر تسلیم و اطلاع می‌دهد».

به عبارت دیگر جاسوس کسی است که محرمانه یا تحت عنوانی نادرست به نفع خصم در صدد تحصیل اطلاعاتی از قبیل نقشه‌ها و قوای طرف و مقاصد او بر آید» (سپهوند، جزای اختصاصی/ ۲۲). در تعریف دیگر گفته شده است: «جاسوسی عبارت است از تجسس و گردآوری اطلاعات و اسناد مخفی و طبقه بندی شده راجع به امور نظامی و عملیات آندنی یا پدافندی یا کسب اطلاعات از اوضاع و احوال سیاسی یا اقتصادی مملکت به قصد دادن آنها به دولت خارجی در مقابل پول یا هر نوع پاداش یا اجرت یا بی اجرت است» (ولیدی، جزای اختصاصی/ ۱۰۲). با توجه به تعاریف مذکور در مورد جاسوس و جاسوسی، این سوال مطرح می‌شود که آیا عمل جاسوسی با جمع‌آوری اطلاعات و اسناد مجرمانه کشور محقق می‌شود یا تسلیم اطلاعات نیز شرط تحقق جرم است؟

در تشخیص جاسوسی با توجه به عدم ارائه تعریف و ضابطه قانونی، چهار عنصر بیان شده است: ۱- قصد جاسوسی ۲- موضوعه و تبانی یا مقامات خارجی ۳- داشتن مأموریت خاص برای جمع‌آوری اطلاعات از طرف دولت خارجی ۴- اخذ اجرت و پاداش در برابر ارائه اطلاعات که اجرت مذکور الزاماً جنبه مالی ندارد و ممکن است غیر مالی هم باشد؛ مانند وعده ارتقاء مقام یا دادن پست و مسئولیت ویژه به جاسوس» (گارو، مطالعات نظری و عملی در حقوق جزا/ ۷۱۲). با توجه به این که

مربوط به جاسوسی بود. سرانجام مقنن پس از چند بار تعدد مدت اجرای آزمایشی قانون قبلی در خرداد ماه ۱۳۷۵، کتاب پنجم قانون مجازات اسلامی را تحت عنوان تعزیرات و مجازاتهای بازدارنده به تصویب رساند. در این قانون احکام مربوط به جاسوسی در مواد ۵۰۱، ۵۰۲، ۵۰۳، ۵۰۴، ۵۰۵، ۵۱۰، پیش بینی شده است. در سال ۱۳۷۱ نیز قانونگذار با تصویب قانون مجازات جرایم نیروهای مسلح طی مواد ۱۲، ۱۳، ۱۴ احکام آنرا پیش‌بینی کرد. این قانون در سال ۱۳۸۲ اصلاح و احکام مربوط به جاسوسی نظامیان در مواد ۲۴ و ۲۶ آن پیش‌بینی شد.

در مجموعه قوانین موجود تعریفی از جرم جاسوسی به عمل نیامده و تنها مصداقهای آن بیان شده است؛ لذا لازم است ابتدا راجع به تعریف لغوی و اصطلاحی آن توضیحاتی داده شود. در برابر مفهوم جاسوسی چهار واژه استعمال شده است: ۱- جاسوس از ماده (جاس) به معنی کسی که تجسس از باب تغعیل از همین ماده است. ۲- تجسس از ماده (ح س س)، ۳- عین، ۴- سماع از ماده (س م ع)، در زبان عربی جاسوسی از ماده (جس) به معنای زیر آمده است: ۱- التجسس (به ضم جیم)؛ یعنی لمس کردن چیزی با دست. ۲- التجسس (به ضم جیم)؛ دنبال خبر رفتن و از همین معنا تجسس به معنای بحث و فحوص کردن از خبر است. ۳- التجسس: تفتیش از باطن کارها که بیشتر در امور شرعیه کار می‌رود و جاسوس یعنی دارنده شر و همراه اسرار شر. با توجه به معنای بالا آمده است: «جاسوس همان عین است که در مورد اخبار تجسس می‌کند» (ابن منظور، لسان العرب/ ۲۸۳). در زمان فارسی هم جاسوس به معنای جستجو کننده خبر برای بدی یا خیر بردن از ملکی به ملک دیگر و خیرپرسی، آمده است (معین، فرهنگ فارسی/ ۱۲۰۴). با توجه به مطالب بالا جاسوسی عبارت است از کنجکاوی و تفحص و بررسی در امور دیگری و کسب خبر از آنچه دیگری نمی‌خواهد بر ملا شود و جاسوس کسی است که اقدام به کسب خبر از دیگری می‌کند. فقهای عظام (ره) جاسوسی را تعریف نکرده‌اند و در ابواب فقهی، باری را به این بحث اختصاص نداده‌اند. ممکن است این امر به لحاظ روشن بودن معنای جاسوسی از دیدگاه آنها بوده باشد. در کتب فقهی برای این منظور غالباً از تعبیر عین و عیون استفاده شده است (ساریخانی، جاسوسی/ ۱۷). در کتاب‌های لغت نیز «عین» مترادف با جاسوس آمده است، زیرا عمل جاسوس به وسیله چشمش انجام می‌شود یا به خاطر اهمیت نگاه کردن اوست که مثل آن است که تمام بدن او به منزله چشم است و کار چشم را انجام می‌دهد و «جاسوس به شخصی اطلاق می‌شود که اخبار و اطلاعات کسی یا موسسه‌ای یا کشوری را مخفیانه گردآوری و به شخص یا موسسه یا کشور دیگری اطلاع دهد» (معین، فرهنگ فارسی/ ۱۲۰۶). به هر حال آنچه در واژه‌های مذکور مورد نظر است همان کسب خبر است که تقریباً در همه وجود دارد و از لحاظ مفهوم مورد نظر جاسوسی با هم مشترکند. در زبان انگلیسی در تعریف آن آمده است: «کسب خبر از دشمن به نحوی که به امنیت یا منافع آن دولت ضرر وارد کند یا موجب سوء استفاده دشمن شود» (A Concise Dictionary of Law (1988)). هر چند در قانون تعریفی از جاسوسی به عمل نیامده است با این حال برخی از حقوق‌دانان در تألیفات خود سعی کرده‌اند تعریفی از این جرم بیان نمایند. گارو حقوق‌دانان فرانسوی در تعریف این جرم می‌گوید: «جاسوسی عبارت است